

opusdei.org

Missatge de Benet XVI per la Jornada mundial de pregària per les vocacions

Us oferim el missatge del papa per a la XVI Jornada mundial de pregària per les vocacions que l'Església celebra diumenge 3 de maig, IV Diumenge de Pasqua.

10/05/2009

Tema: « La confiança en la iniciativa de Déu i la resposta humana »

Estimats *germans* en l'episcopat i en el *sacerdoci* ,

Estimats germans i germanes ,

Amb ocasió de la Jornada Mundial *de pregària* per les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada, que se celebrarà el 3 de maig de 2009, IV Diumenge de Pasqua, m'és grat convidar tot el poble de Déu a reflexionar sobre el tema: **La confiança en l'iniciativa de Déu i la resposta humana** . Ressona constantment a l'Església l'exhortació de Jesús als seus deixebles: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors» (Mt 9, 38). Pregueu! La urgent invitació del Senyor subratlla com l'oració per les vocacions ha de ser ininterrompuda i confiada. De fet, la comunitat cristiana, només si efectivament està animada per l'oració, pot «tenir major fe i esperança en l'iniciativa

divina» (Exhort. ap. postsinodal *Sacramentum caritatis* , 26).

La vocació al sacerdoci i a la vida consagrada constitueix una crida divina especial, que se situa en l'ampli projecte d'amor i de salvació que Déu té per a cada home i la humanitat sencera. L'apòstol Pau, a qui recordem especialment durant aquest Any Paulí en el segon mil·lenni del seu naixement, escrivint als efesis afirma: «Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt al cel. Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls per l'amor.» (Ef. 1, 3-4). En la crida universal a la santedat destaca la peculiar iniciativa de Déu, tot triant alguns perquè segueixin més de prop el seu Fill Jesucrist, i siguin els seus ministres i testimonis privilegiats. El Mestre diví va cridar

personalment els Apòstols «perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar, amb poder de treure dimonis.» (Mc 3,14-15); ells, al seu torn, es van associar amb altres deixebles, fidels col·laboradors al ministeri missioner. I així, responent a la crida del Senyor i dòcils a l'acció de l'Esperit Sant, un gran nombre de preveres i de persones consagrades, al llarg dels segles, s'ha lliurat completament a l'Església al servei de l'Evangeli. Donem gràcies al Senyor perquè també avui continua cridant obrers per a la seva vinya. Tot i que és veritat que en algunes regions del món s'hi registra una escassetat preocupant de preveres, i que dificultats i obstacles acompanyen el camí de l'Església, ens sosté la certesa indestructible que el Senyor, que lliurement escull i invita al seu seguiment a persones de totes les cultures i de totes les edats, segons els designis inescrutables del seu amor misericordiós, la mena

fermament per les sendes del temps cap al compliment definitiu del Regne.

El nostre primer deure ha de ser per tant de mantenir viva, amb oració incessant, aquesta invocació de la iniciativa divina en les famílies i a les parròquies, en els moviments i en les associacions lliurades a l'apostolat, en les comunitats religioses i en totes les estructures de la vida diocesana. Hem de pregar perquè en tot el poble cristià creixi la confiança en Déu, convençut que l'«amo dels sembrats» no deixa de demanar a alguns que entreguin lliurement l'existència per col·laborar més estretament amb Ell a l'obra de la salvació. I per part de quants són cridats, es requereix escolta atenta i prudent discerniment, adhesió generosa i dòcil al disseny diví, aprofundiment seriós en allò que és propi de la vocació sacerdotal i religiosa per correspondre'n de manera

responsable i convençuda. El Catecisme de l'Església Catòlica recorda oportunament que la iniciativa lliure de Déu requereix la resposta lliure de l'home. Una resposta positiva que pressuposa sempre l'acceptació i la participació en el projecte que Déu té sobre cadascú; una resposta que aculli la iniciativa amorosa del Senyor i arribi a ser per a tot aquell que és cridat una exigència moral vinculant, una ofrena agraïda a Déu i una total cooperació en el pla que Ell persegueix en l'història (cf. n. 2062).

Contemplant el misteri eucarístic, que expressa de manera sublim el do que lliurement ha fet el Pare en la Persona del Fill Unigènit per a la salvació dels homes, i la plena i dòcil disponibilitat de Crist fins a beure plenament el «calze» de la voluntat de Déu (cf. Mt 26, 39), comprenem millor com «la confiança en l'iniciativa de Déu» modela i dóna

valor a la «resposta humana». En l'Eucaristia, el do perfecte que realitza el projecte d'amor per a la redempció del món, Jesús s'immola lliurement per a la salvació de la humanitat. «L'Església –va escriure el meu estimat predecessor Joan Pau II– ha rebut l'Eucaristia de Crist, el seu Senyor, no sols com un do entre força altres, encara que sigui molt valuós, sinó com el do per excel·lència, perquè és el do de si mateix, de la seva persona en la seva santa humanitat i, a més a més, de la seva obra de salvació» (Enc. *Ecclesia Eucharistia* , 11).

Els preveres, que precisament en Crist eucarístic poden contemplar el model eximi d'un «diàleg vocacional» entre la lliure iniciativa del Pare i la resposta confiada de Crist, són destinats a perpetuar aquest misteri salvífic al llarg dels segles, fins al retorn gloriós del Senyor. En la celebració eucarística és el mateix

Crist el qui actua en els que Ell ha escollit com a ministres seus; els sosté perquè la seva resposta es desenvolupi en una dimensió de confiança i de gratitud que aclareixi tots els temors, fins i tot quan apareix més fort l'experiència de la pròpia flaqueza (cf. Rm 8, 26-30), o es fa més dur el context d'incomprensió o àdhuc de persecució (cf. Rm 8, 35-39).

El convenciment d'estar segons per l'amor de Crist, que cada Santa Missa alimenta els creients i especialment els sacerdots, no pot deixar de suscitar en ells un confiat abandó en Crist que ha donat la vida per nosaltres. Per tant, creure en el Senyor i acceptar el seu do, comporta fiar-se d'Ell amb agraïment adherint-se al seu projecte salvífic. Si això succeeix, «la persona cridada» ho abandona tot gustosament i acudeix a l'escola del diví Mestre; comença llavors un fecund diàleg entre Déu i

l'home, una misteriosa trobada entre l'amor del Senyor que crida i la llibertat de l'home que li respon en l'amor, sentint ressonar en la seva ànima les paraules de Jesús: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jo 15, 16).

Aquest encast d'amor entre la iniciativa divina i la resposta humana es presenta també, de manera admirable, en la vocació a la vida consagrada. El Concili Vaticà II recorda: «Els consells evangèlics de castedat consagrada a Déu, pobresa i obediència tenen el seu fonament en les paraules i l'exemple del Senyor. Recomanats pels Apòstols, pels Pares de l'Església, els doctors i pastors, són un do de Déu, que l'Església va rebre del seu Senyor i que amb la seva gràcia conserva sempre» (*Lumen gentium* , 43). Un vegada més, Jesús

és el model exemplar d'adhesió total i confiada a la voluntat del Pare, a qui tota persona consagrada ha de mirar. Atrets per Ell, des dels primers segles del cristianisme, molts homes i dones han abandonat família, possessions, riqueses materials i tot el que és humanament desitjable, per seguir generosament Crist i viure sense lligams el seu Evangeli, que s'ha convertit per a ells en escola de santedat radical. També avui molts avancen per aquest mateix camí exigent de perfecció evangèlica, i realitzen la seva vocació amb la professió dels consells evangèlics. El testimoniatge d'aquests germans i germanes nostres, tant en monestirs de vida contemplativa com als instituts i congregacions de vida apostòlica, li recorda al poble de Déu «el misteri del Regne de Déu que ja actua en l'història, però que espera la seva plena realització al cel» (Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* , 1).

Qui pot considerar-se digne d'accedir al ministeri sacerdotal? Qui pot abraçar la vida consagrada comptant només amb les seves forces humanes? Un vegada més convé recordar que la resposta de l'home a la crida divina, quan es té consciència que és Déu qui pren la iniciativa i a Ell li correspon portar a terme el seu projecte de salvació, mai no s'assembla al càlcul poruc del servent mandrós que per temor amaga el talent rebut a terra (cf. Mt 25, 14-30), sinó que es manifesta en una ràpida adhesió a la invitació del Senyor, com va fer Pere, que no va dubtar a tirar novament les xarxes malgrat haver estat tota la nit pescant sense pescar res, confiant en la seva paraula (cf. Lc 5, 5). Sense abdicar en cap moment de la responsabilitat personal, la resposta lliure de l'home a Déu es transforma així en «coresponsabilitat», en responsabilitat en i amb Crist, en virtut de l'acció del seu Esperit Sant;

es converteix en comunió amb qui
ens fa capaçs de donar fruit
abundant (cf. Jo 15, 5).

Emblemàtica resposta humana,
plena de confiança en l'iniciativa de
Déu, és l'«Amén» generós i total de la
Mare de Déu de Natzaret, pronunciat
amb humil i decidida adhesió als
designis de l'Altíssim, que li van ser
comunicats per un missatger
celestial (cf. Lc 1, 38). El «sí»
immediat li va permetre esdevenir la
Mare de Déu, la Mare del nostre
Salvador. Maria, després d'aquell
primer «fiat», que tantes altres
vegades va haver de repetir, fins al
moment culminant de la crucifixió
de Jesús, quan «estava al costat de la
creu», com assenyala l'evangelista
Joan, essent coparticipant del dolor
atroç del Fill innocent. I precisament
des de la creu, Jesús moribund ens la
va donar com a Mare i a Ella vam ser
confiats com a fills (cf. Jo 19, 26-27),
Mare especialment dels sacerdots i

de les persones consagrades. Voldria encomanar a Ella a quants descobreixen la crida de Déu per encaminar-se per la sendera del sacerdoci ministerial o de la vida consagrada.

Benvolguts amics, no us desencoratgeu davant les dificultats i els dubtes; confieu en Déu i seguiu fidelment Jesús i sereu els testimonis de l'alegria que brolla de la unió íntima amb Ell. A imitació de la Mare de Déu, a qui anomenen feliç totes les generacions perquè ha cregut (cf. Lc 1, 48), esforceu-vos amb tota energia espiritual a dur a terme el projecte salvífic del Pare celestial, conreant en el vostre cor, com Ella, la capacitat de sorpresa i d'adoració a qui té el poder de fer «grans coses» perquè el seu Nom és sant (Cf. Lc 1, 49).

Ciutat del Vaticà, 20 de gener de 2009

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/missatge-
de-benet-xvi-per-la-jornada-mundial-
de-pregaria-per-les-vocacions/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/missatge-de-benet-xvi-per-la-jornada-mundial-de-pregaria-per-les-vocacions/)
(15/08/2025)